

KÖPRÜDEN ATLAYAN HARF

-bir-

ömür kokan

Gün kokar mı? Kokar anam bacım, her şeyin herkesin illa bir kokusu vardır. Ana baba kokusu, çam kokusu, bebek kokusu, yağmur kokusu, toprak kokusu, boyun kokusu, sevgili kokusu... Bir koku insana her şeyi yapabilir. Bir şehrin ortasına mihlayıverir. Ağlatır, güldürür, bazı sevdirebilir bile bana yaptığı gibi. En çok deniz kokar benim burnuma, sonra nedense dün. Dün dediysem geçmemiş bir gün. Ben koklayarak yaşarım. Mesela denizi. Onu beklemekten yorulduğum günlerde denize uzatırım elimi, üşenmez, her seferinde yetişir imdadıma. Yorulmak usanmak gibi değil. İnsanı, yorulacağı elbet. Benim derdim dinlenip tekrar yorulmak. İnsan sevince yorulmanın da tadı ayrı. Şöyle göğsümü şişirip derin bir nefes aldım mı, o an için beni kendime, kendimi de dünyaya unuttururum. Şu her gün yürüyen kalabalıktan birine desem inanmaz bana. Koklamanın ne demek olduğunu bilmez onlar çünkü. Balık ekmek kokunca yer, bok kokunca küfür ederler. Halbuki denizi koklamak var, denizin kokusuyla burnunu doldurmak var, o an o derinliğe tüm dertleri koy vermek var. Bir deneseler hepsi geçer, kafalarındaki her şey akıp gider su gibi. İğne atsan düşmeyecek kadar kalabalıkmiş Eminönü. Omuzlarını bile sürtmeden yürüyormuş insanlar. İyi ki ben o akıntının, o gürültünün bir parçası değilim. Olmak da istemem. Olsam göğe bakardım uzun uzun, sonra bir küt iki küt, gelenin geçenin omzu çantası derken olduk mu bakan kör, böylesi daha iyi, kutuma çeki düzen verir, ara ara koklar, yoklarım önümdeki boşluğu. Al sana yaşamak, ötesi ölüm. Ama bugün başka kokular yasak, bugün günlerden Cumartesi, o gelecek, onu koklayacağım, belki ardından deniz.

O gelirken ilk mum kokar her yer. Yürüye yürüye dibime girip, iki ayağı iki eliyle tam karşımda durur koku. Ayıp olmasın diye belli etmem ama gizliden gizliye, ciğerlerimi şişirmeden koklarım. Elimini üstüne koyunca elini eskilerden tanıdığım bir sıcaklık yayılır bedenime. Anamdan, kucağının da ötesinden bir sıcaklık. Okşayınca yüreğime yüreğime serpilir, otururur. Gibi kokar dedim ya o gelirken. Aslında o, tam da öyle. Hani dökülür ya eline yanan mumun suyu, yakar hafiften, sonra donup kalır elinde. Gidişi de öyle işte, soğuk bir pıhtı gibi duruyor elimde.

Murat abi, naber?

İyi Allah'a şükür. Sen nasılsın kardeşlik?

Ne olsun be abim çalışıyoruz işte. Ali babanın selamı var. Boğaz turuna gelecek mi diyor?

Sağ olsun, bugün gelmeyim.

Tamam abi. Kendine iyi bak ben kaçtım.

Sağ ol Halil. Hayırlı işler. Selamımı söyle Ali babaya.

Aleykümselem.

Ali baba pek sever beni. Boğaz turuna çıkarken bazı alır yanına, laflarız. Her öğlen balık ekmek yollar çömeziyle. Para, mendil, yara bandı uzatırım. Ne kadar ısrar etsem de almazlar. Elim boynuma gider, belli etmeden utanırım kendimce. Bana diyor ki he de alttaki kiracıyı çıkarıp seni alayım eve. Ben karşılığını vermeden yaşayamam ki. Kabul etmiyorum. İş verirsene olur diyorum, o

yanaşmıyor. Muhabbetin yeter, şaka yollu ne yapacaksın bu halde çalışıp, otur diyor. Alınıyorum ama belli etmiyorum. Kötü bir şey yok halimde, becereceğim işler vardır elbet benim de.

-iki-

yüreğin sesi

“Eskilerden, çok eskilerden tanıdık bir yüz olsan mı? Hani şu asmalarla sarmaş dolaş turuncu balkonlu evin yaşadığı sokaktan. Bence şu dünyadaki en büyük meziyettir eskimek. Eskiye bilmek yitmemek, inatla bitmemektir.

Benim hiç unutmadıklarımı hatırlıyor musun sen de?

Okuldan sonra çantalarımızı eve fırlatıp mandalin bahçesinde buluşurduk. Evet, herkes mandalina derken biz inatla mandalin diyorduk, bir tanecik harfi düşürerek bizim yapmıştık orayı, ikimizindi. Bağdaş kurup el ele tutuşurduk ismimizin son harflerini kazıdığımız ağacın gölgesinde. Karneleri aldığımız gün, anlamını anne babalarımızı izleyerek sonradan öğrendiğimiz evliliğin sözünü vermiştik. Akşam evlerimize ezandan sonra döndüğümüzde karnelerimizdeki iyi notlarla kurtarmıştık paçayı. Bizi bekleyen bir şey daha vardı o akşam. Beni değil, bizi bekleyen.

Okulumun bitmesini beklemişti annemler, arkadaşlarımdan ayrılacağımın üzüntüsü derslerimi etkiler diye söylemişlerdi. Ben onlara iyi bir karne verdim onlarsa bana taşınacağımızın haberini. Babamın tayini karşı yakaya çıkmıştı. Sana söyleyemedim. Ertesi gün hiç bir şey olmamış gibi davrandım. Annemin komşularla vedalaşmasını fırsat bilip seni gizlice bizim terasa çıkardım. Güzeldi manzarası. Babamın öteberisini koyduğu kulübeye girmeni söylemiştim. Bir koşu eve gidip salondaki vitrinden annemin mumlarını arakladım. Yine bağdaş kurup ortamında yakmıştık mumu. Bendim o gün uzanıp öpen, boynundaki üç benden. Kaçmamıştım, kaçmamıştın, utanmanın ne demek olduğunu birbirimizin yüzünde görmüştük o gün. Belki de ilk ayıbımızdı bu hayatta. Ben asıl ayıbımı içimden yaşıyordum. Sen hala masumdun, bense senden gideceğimizi saklayarak bozmuştum. O gün yanıp biten mumla yitirdim. Artık söyleyemediğim şarkılar gibi kalacaktı çocukluğum. Naftalin kokulu sandıklarda saklanacaktı...”

-üç-

bir sen, bir ben, bir biz

Yaz ve kış eli silah tutmayan iki güçlü savaşçıydı. Siyahtı, simsiyahtı kışın bulutları; beyazdı, bembeyazdı yazın bulutları.

Yazın dediği: Gücümü henüz topluyordum. Topluyordum ama bir yandan yeryüzüne dağıtıyordum. Papatyaları açtırmak, karıncaları toprağın altından çıkarmak, yaseminleri kokutmak kolay mı? Değil, güçten düşecektim elbette. Yorulacaktım. Yorulmak benim de hakkım!

Kışın dediği: Elden ayaktan düşmüştüm. Kuytuda kalmış, buruşmuşum. Sıktım kendimi, en zayıf yerinde topladım gücümü. Olur mu? Yaza yenilmek olur mu? Bulutlarım direndi, yapamayız dedi. Hepsini bir araya getirdim. Yüzlerine renk geldi. Kapkaraydılar, hazırdılar, kapıdaki yağmurdular. Büktüm, bir anlık da olsa büktüm açan çiçeklerin boynunu. Kaçırdım karıncaları yuvalarına. Toprağın kokusu koydum her koyuna. Yendim işte, yendim yazı.

Murat'ın dediği: Kim bilebilirdi ki bu giden Didem. Söylememişti bana, sustum. Söylemedim

kimselere, pustum. Rengini bulurken yaz sarıverdi kapkara bulutlar. Son oluverdi baharın adı birden. Gök ağladı yerime.

Kader'in dediği: O zaten hep kapardı gözlerini. O gidince de kapamıştı. Ellerini boynuna koyup utanmıştı. Yapmazdım. Etmezdim. Emir kuluyum, ne yazıyorsa oydu bende. Üvey anasını kaçırdım evden. Murat'ı yatırdım tez elden. Babasını öldürdüm ciğerden. Halasının eline kaldı. Yok o kadar değil, halanın canını ecel aldı.

“...Yüzümde giderek derinleşen bir yara olacaktın, aynalara küsmek zorunda kalacak, her gece tarağında kalan saçlarım gibi ayıklayacaktım seni ömrümden. Adına yaşlılık koyacak, yaşayamayacak, bir günden ötekine taşınacaktım. Ama seni gördüm. Boynunda ip gibi dizilmiş üç benden, tanıdım seni öptüğüm yerden. Korkuyorum. Bu kelimeler senin kulaklarından girerken izleyeceğim seni. Boşlukta ararsan beni ellerinle, dolduracağım o yeri. Yine geçip karşına bağdaş kurup gözlerimi kapatacağım ve yine ilk ben öpeceğim...”

Halil bırak o elindeki neyse, bira dağıt müşterilere, çabuk!

Hemen başlıyorum Ali baba.

“Bir de onunla mı uğraşacak garip. Eski bir aşkımış, git dengine bulaş sen bacım. Yalnız değil Murat abim, biz varız biz, aklın neredeydi madem, tövbe tövbe...” Halil buruşturup attı mektubu denize. Motorun arkasında şen şakrak oynaşan sulara yüzdü kelimeler, buruş buruş olup büküldüler, bir balığın ağzında eridiler... Cız etti iki yürek. Koklayamadı diye Murat'inki, dokunamadı diye Didem'inki. Umudun aşı kendiydi. Yedi bitirdi. “Biz” titredi, yüreği üşüyüp hastalanıverdi, dayanamayıp *bir tanecik harf* köprüden atlayıverdi. “B” gitti ama, kaldıydı izi...

Özgür PUYA

•